

POSUDEK OPONENTA K BAKALÁŘSKÉ PRÁCI MATĚJE CHRUDINY “ZVUKOVÉ POSTUPY INSPIROVANÉ FILMY NURI BILGE CEYLANA”

Matěj Chrudina napsal velmi vtipnou a čtivou práci. Popravdě, dlouho jsem nečetl tak zajímavou bakalářskou práci. Její přitažlivost není ani tolik podmíněna tématem, jako spíše nezvyklou formou zpracování, především pak zcela osobním gravitačním centrem celého textu. Jistě, četli jsme všichni již mnoho prací rozebírajících přístup k zvukové dramaturgii ve filmech toho či onoho režiséra, a musím s potěšením konstatovat, že Matěj se inteligentně vyhne nástrahám, které z tohoto typu textů obvykle udělají utahaný čtenářský zážitek.

Takže předně v textu je úplné minimum popisů. Místo toho Chrudina popisuje přímo dramaturgickou podstatu probírané ukázky. Text tudíž není zatížen množstvím slov, které obvykle jenom zdlouhavě připravují půdu pro to podstatné. Navíc jsou ukázky, se kterými Chrudina pracuje, čtenáři dostupné skrze odkazy v textu.

Z mého pohledu nejsilnější devízou Chrudinovy bakalářské práce je její navázání na jeho vlastní uměleckou praxi. Má-li mít teorie na škole typu FAMU nějaký význam, musí inspirovat vlastní uměleckou tvorbu. A v tomto ohledu je Matějova práce výborným příkladem smysluplného teoretického jednání. Poučení z analýzy zvukových postupů u Ceylana aplikuje na vlastní tvorbu, čehož doklady uvádí i s ukázkami v závěru práce. A navíc, přístup vydestilovaný a popsáný v práci je doopravdy zajímavý. Ovšem, to že nic jako realita neexistuje, že stylisace je zřejmě bytností filmového zvuku, je triviální tvrzení, nicméně je nutno jej znova a znova zdůrazňovat, a v ideálním případě s ním i vědomě i cílesměrně pracovat. Toto se Chrudinovi daří.

Dost bylo chvály. Text žel trpí i jistou nevyvážeností. Druhá kapitola je naprosto nedostatečná. Je bohužel natolik stručná a úsečná, že ten, kdo není v dané terminologii již před čtením textu zběhlý, z Chrudinova textu příliš nezmodří. Navíc tato kapitola neúměrně stojí na citacích. Je škoda, že Matěj této části nevěnoval více péče, jeho práce mohla mít podstatně širší záběr.

Dále mi v textu chybí oddíl sumarizující a sjednocující vyjmenované elementy zvukové dramaturgie v Ceylanových filmech. Tato sumarizující část by mohla text lépe propojit s druhou kapitolou (kdyby tedy byla lépe napsána), a mohla by tak poskytnout pevnější fundament pro přesun zájmu na Matějovu vlastní tvorbu v kapitole poslední.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení B.